

Heel Israël

Anco van Moolenbroek, januari 2022 / Toe Bisjwat, 5782

Ik word er mee geconfronteerd dat sommigen zeggen dat het huidige Israël vrijwel geheel bestuurd wordt door Edom, Joden die geen Joden zijn. Ze menen ook dat 1948 niet de hand van God is maar dat het een zet was van politiek Zionisme. Ze geloven ook dat de Protocollen van de wijzen van Sion de werkelijkheid tonen.

We hebben gesprekken over onze identiteit: niet het aardse Jeruzalem is ons doel, want dit Jeruzalem is in slavernij, Hagar, terwijl het hemelse Jeruzalem vrij is, daar horen wij bij. Alle focus op het natuurlijke Israël is volgens hen misleidend ten koste van onze hemelse roeping als koningen en priesters van een koninkrijk dat niet van deze aarde is.

In Messiaanse kringen is er inderdaad alle aandacht op het fysieke Israël en ik geloof ook dat onze hemelse roeping en identiteit niet goed onderwezen wordt. Hierdoor blijft geestelijke groei uit, we zijn teveel gefixeerd op het aardse.

Ik mail u omdat u veel weet over Edom. Is het werkelijk zo dat het huidige Israël vooral bestaat en bestuurd wordt vanuit de Edom-geest? Israël is immers voorloper op het vaccinatieprogramma dat naar mijn idee ook een instrument is naar totale wereldcontrole (NWO). Het Vrijmetselaarsgehalte in Israël is ook schrikbarend hoog. Het Sanhedrin is bezig met de 3e tempel die bedoeld is voor de Antichrist. Ja er klopt heel veel niet in Israël, dat is mij wel duidelijk. Maar toch: God zal er ook Zijn hand in hebben. Er zal zeker dolik zijn, heel veel misschien wel. Maar om nu alles weg te zetten als Edom, dat lijkt met te ver gaan.

Een boek dat veel impact heeft is het boek 'I am Zion' van John Eckhardt. Hierin wordt gewezen op onze werkelijke identiteit, burgers van het hemelse Sion, dat zal neerdalen op de berg Hermon en niet op de plaats waar nu het aardse Jeruzalem is.

Ik ben door het onderwijs van onder andere Bart Repko op het spoor van Israël gekomen. Alleen is dat helemaal gericht op het herstel van het fysieke Jeruzalem. Nu lijkt alles wat ik meende te zien toch niet waar te zijn. Als het Edom-gehalte van huidig Israël zo hoog is, en als ik ontdek dat het gaat om het hemelse Jeruzalem...

Ik hoop dat u mij een beetje de weg kunt wijzen.

Hoe moet ik het huidige Israël zien als vervulling van profetieën in het OT? Of zijn er andere krachten bezig die afleiden van het geestelijk Jeruzalem dat onze moeder is.

Shalom, RB

Zoveel hoofden, zoveel zinnen. Ontegenzeggelijk is er veel verwarring, verschil van mening, meestal naar de mate van het genoten onderwijs, inzicht en begrip. Daarom zal ik bovenstaande vragen beantwoorden naar de maat en verantwoordelijkheid die mij is gegeven.

Uitgangspunten voor een Bijbels wereldbeeld en metahistorie, mede gebaseerd op de Overlevering.

1. De openbaring van God is gebaseerd op het onderscheid tussen geest en lichaam. Dat is de grondslag voor het Bijbelse wereldbeeld. Toen de Eeuwige de wereld schiep, trok de ENE, de Allesomvattende en Alomtegenwoordige, Zich terug en maakte voor Zijn heerlijkheid een Huis. Zo groot was Zijn liefde dat Hij die wilde delen.
2. Hij sprak en het was er. Het uitgesproken Woord is de uitdrukking van Zijn Geest. Het geschreven Woord is de vormgeving daarvan. Daarom zijn de letters de lichamen. Wij kennen daarvoor bijvoorbeeld de uitdrukking woordbeeld. Daarom zijn letters een afbeelding van een wezenlijke betekenis.
3. God is de Geest en Zijn schepping is de vorm waarin Hij wil wonen. Niet voor niets begint de Schrift met de letter Beth, de twee, het huis. Het wezen wordt weergegeven door de vorm. De geest heeft de vorm nodig en de vorm kan niet zonder inhoud.
4. Het hemelse is verbonden met de Eén. Het aardse met de Twee. De twee is zowel de scheiding als de verdubbeling. De ballingschap en de vruchtbaarheid.
5. Op de aarde vertegenwoordigt het mannelijke de geest en het vrouwelijke het lichaam. Daarom is de man het hoofd en de vrouw het lichaam. Daarom is Jeshua het Hoofd en de gemeente het lichaam.
6. Het aardse is daarom een afbeelding van het hemelse. Mozes maakte de Tabernakel naar het voorbeeld dat hij op de berg – in de hemel - had gezien. Ergo, wie naar de aardse werkelijkheid kijkt, krijgt inzicht in de geestelijke werkelijkheid. Niet het geestelijke is eerst, maar het natuurlijke. Het aardse is de volmaakte schaduw, maar het is niet de werkelijkheid.
7. De scheiding van de ENE en Zijn Huis leidt tot een fundamenteel verlangen tot Eenwording. Jeshua haMashiach (het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid, Hebreeënbrief), is de verbinding tussen Hemel en Aarde.
8. Goed (tov) is de verbinding (wav) tussen de familie (teth) en het huis (beth) met het oog op de toekomst. Kwaad (ra) is enkel (resh) zien wat voor ogen (ayin) is. Ballingschap, lijden, is de afwezigheid van heilheid en de eenheid tussen geest en lichaam.
9. Daarom is de Eerstgeborene (bechor: 2.20.200) het hoofd en verbonden met de ENE. Hij is het hoofd van de familie. De koning van de wereld. Zijn taak is om de schepping weer bij de Eeuwige te brengen. Deze Eerstgeborene krijgt tegelijk een dubbel deel.
10. Ezau en Jakob zijn elkaars tegenovergestelde. In alles. Ezau is de man van het veld. De natuurlijke mens. Eet, drink, want ik ben stervend. Jakob daarentegen is de geestelijke mens. De mens die het oog richt om het onzienbare. Op de wereld die komt.
11. In ieder mens woedt de strijd van deze tweemens. De strijd tussen de oude mens en de nieuwe mens. Deze twee zijn onverenigbaar. Waar het lichaam over de geest heerst, daar leidt de ongebreidelde ontwikkeling tot de dood. Nee, de geest dient te heersen over het lichaam. De lichamelijke oefening is nuttig voor een paar dingen, maar de geestelijke oefening voor alle dingen. Zo zijn wij ook fysiologische en neurobiologisch geschapen. Wie zijn hoofd verliest, is onbestuurbaar. Alleen door het geloof in de Messias Jeshua voert de geestelijke, de nieuwe mens de heerschappij.

12. Diezelfde strijd voert Jakob aan de Jabbok met de Engelvorst van Ezau. Jakob weet dat Ezau geen leven, geen toekomst, heeft, zonder dat hij, Jakob, door Ezau wordt gezegend. Dat wil zeggen, in zijn eerstgeboorterecht wordt erkend. Daarna krijgt Jakob de naam Israël. Vorst Gods.
13. Niettemin, Ezau (hij is Edom) zal nooit zijn pogingen staken om de wereld te beheersen. Of dat kans van slagen heeft, hangt af van het werk van Israël. Handelt het Thorah-getrouw, dan heerst de geest over het lichaam in deze wereld. Zo niet, dan drijft deze wereld in een voort- en verregaande ontwikkeling af van de ENE.
14. Zo is Israël de Eerstgeborene, het hoofd van de volken. Het brengt de volken weer terug bij de ENE. Na Jakob ontvangt Jozef via zijn zoon Ephraim (d.i. dubbele vrucht) het eerstgeboorterecht van de dubbele zegen; dat is het lichamelijke deel. Juda ontvangt het geestelijke deel, d.w.z. het koningschap.
15. Waar deze twee (Juda en Jozef (via Ephraim) zijn samengevoegd, daar is het vrede. Daar heerst recht en gerechtigheid. Salomo was deze laatste koning van het ongedeelde Israël.
16. Vanwege Salomo 's afgoderij splitst JHWH na hem echter het volk Israël in Twee huizen. Het huis van Ephraim of Jozef (het tienstammenrijk) en het huis van Juda (het tweestammenrijk).
17. Vanwege de belofte dat de lamp van het huis van David niet zal wijken (d.i. het Woord zal zijn licht geven) wordt het tweestammenrijk wel verdreven uit het land Israël en verstrooid onder alle volken. Maar zij blijven herkenbaar. Paulus zegt niet voor niets: aan hen (Juda) zijn de Woorden Gods toevertrouwd.
18. Het tienstammenrijk echter, de lichamelijke kant van het volk Israël, wordt ook verdreven uit Israël en verstrooid onder alle volken, maar gaan volledig op in de heidenvolken. Onherkenbaar. Zij zijn niet-Mijn volk (Lo-ammi). Zij worden als het ware gezaaid. Om daar ook vrucht te dragen. Want als het tarwegraan niet sterft, dan brengt het geen vrucht voort.
19. De komst van Jeshua bracht opnieuw een scheiding aan in het volk. Een deel bleef volharden in de vormendienst (Jodendom) en kan daarom als het lichamelijke deel worden gezien. Een ander deel geloofde in Jeshua als de Messias en ontving de Geest.
20. Dit geestelijke deel trok erop uit – onder aanvoering van de apostelen – en uit hun werk ontstond de christenheid.
21. De christelijke gemeente hebben een wandel in de hemelse gewesten, een hemels burgerschap (want geestelijk deel), en handelen op de aarde als het Lichaam van de Messias. Jeshua is immers het hoofd van Zijn gemeente. En daarom is ons lichaam ook een Tempel van de Geest.
22. De belofte van JHWH aan Ezechiël gedaan, dat het huis van Jozef weer gevoegd zal worden bij het huis van Juda is dan ook niet minder dat het samenbrengen van het lichaam bij de geest. Zij worden tot een Eenheid in de hand van de ENE.
23. Het natuurlijke (lichamelijke deel van) Israël, weergegeven in het Jodendom, en het geestelijke deel van Israël, weergegeven in het christendom zullen bijeen worden gevoegd. Beiden echter, moeten worden levend gemaakt!
24. Samen zijn zij de Bruid (vrouwelijk, vorm) die op haar Bruidegom (mannelijk, wezen) wacht.

25. Zo (d.w.z. op deze wijze) zal heel Israël (gelovigen uit Joden en Heidenvolken) zalig worden.
26. En dan zal de wereldvrede aanbreken. En de Thorah uitgaan uit Jeruzalem; de stad van de vrede. Want Jeruzalem is het middelpunt van de aarde. Op die plek raken aarde en hemel elkaar.
27. En Israël zal onbezorgd wonen.
28. Dit ingenieuze plan voert de Eeuwige uit tegen de verdrukking in....
29. Want waar Israël het geestelijk deel is, daar is Edom het lichamelijke. Ook van Edom zal er een overblijfsel zijn. Want het lichaam wordt bij de geest gebracht door de Messias. Dat is de taak van de profeet Elijah.
30. Edom, als het lichaam, wordt echter beheerst door een andere geest, namelijk de geest van Amalek. Hij wordt de eerste van de heidenvolken genoemd, tegenover de Eerstgeborene Israël. Het is Geest tegenover geest. De hand van Amalek is op de troon, van generatie op generatie (Ex. 17). Dat wil zeggen: in elke generatie is Amalek. Soms heet hij de satan, zoals in het Paradijs en bij de verzoeking van Jeshua. In onze tijd heet hij Gog uit Magog, evenals aan het einde van het Messiaanse Millennium.
31. Onbezorgd (Hebr.: betach) wonen wil zeggen: een eigen plek om te wonen, een liefdevolle gemeenschap hebben, en in je levensonderhoud kunnen voorzien. Een huis, een familie en een stuk land om van te leven. Dat noemen we in de wetenschap Welbevinden.
32. De naam Israël wordt in drie contexten gebruikt. 1. Het land Israël. 2. Het natuurlijke volk Israël. 3. Het geestelijke Israël. Deze corresponderen met de drie factoren voor welbevinden: een eigen plek, liefdevolle gemeenschap, en eigen levensonderhoud/bezit. Want het geestelijk Israël doet de wil van de ENE. Samen vormt deze drie-eenheid het Israël in het Messiaanse Millennium. Zie de afbeelding verderop in dit document.
33. De strategie van Edom (in de geest van Amalek) is altijd gericht tegen deze drie-eenheid. Edomieten dringen zich politiek in de **regering** van een volk (denk aan de Herodessen). Zij gaan **bloedbanden** aan met het volk dat ze willen overwinnen. En ze voeren **oorlog** om de rijkdom in bezit te nemen¹. De rabbijnen zeggen dat er geen fysieke oorlog wordt gevoerd waarbij Edom niet aanwezig is.
34. De huidige wereld wordt beheerst door drie 'steden'. Rome (Vaticaan) is de geestelijke macht. Londen (City) heeft de geldmacht. Washington (DC) heeft de wereldlijke macht. Samen laten zij het Romeinse rijk herleven en de geest van Babylon heersen. Zij vormen het *Empire of the City*. Dat staat tegenover Jeruzalem, de *City of the Empire*.
35. Als het Empire of the City, de grote stad, valt, dan valt ze in drie delen uiteen. Volgens Openbaring 16:19.

¹ Onze huidige tijd laat dit in verhevigde mate zien. Politiek: overname van regeringen door Big Maffia, vorming Nieuwe Wereldorde. Wie niet mee wil doen, wordt gecancelled. Bloedbanden (relaties): vermenging mannelijke en vrouwelijk. Genderneutraliteit, enz. Oorlog: de roof van bezitting door WEF en aanverwante organisaties. *You will own nothing, and will be happy.*

Is de stichting van de Staat Israël een vervulling van de profetie?

Zowel de hand van God als de hand van de mens. Want de hand van God komt meestal tot stand door de hand van mensen! God vervult zijn profetieën door middel van mensen. Eén van deze profetieën is dat heel Israël zal wonen in een eigen land.

Daarom is de stichting van de Staat Israël nodig voor de vervulling van de beloften en de profetieën. Dat de fysieke staat Israël er niet meer toe doet en dat alles vanaf 1948 mensenwerk is of zelfs Edom is, is dus een onhoudbare gedachte.

Wat is de verhouding tussen het aardse Jeruzalem en het hemelse Jeruzalem (dat boven is), dat de moeder is van ons allen?

Zie punt 26 en 34. Ook hier zien we de tweeheid tussen het aardse (de afbeelding, de schaduw, het lichamelijke en slaafse) en het hemelse (de werkelijkheid, het origineel, het geestelijke en vrije). Wie geestelijk opnieuw is geboren (door water en Geest, Joh. 3), is uit God geboren en het Jeruzalem dat boven is, is onze moeder.

Is het werkelijk zo dat het huidige Israël vooral bestaat en bestuurd wordt vanuit de Edom-geest?

Over de geest van Edom, zie punt 30, 33, en 34. Edom nestelt zich in de regering van een volk en vermengt zich met een volk. Het is daarom geen vreemde gedachte om je af te vragen door welke geest de huidige Staat Israël wordt geregeerd. Aan de vruchten kent men de boom. Inderdaad is bijvoorbeeld het hooggerechtshof gebouwd volgens de symboliek en de geest van de vrijmetselarij². Er zal *teshuva* (terugkeer) nodig zijn. Zie ook het overzicht van de geschiedenis van de Staat Israël.

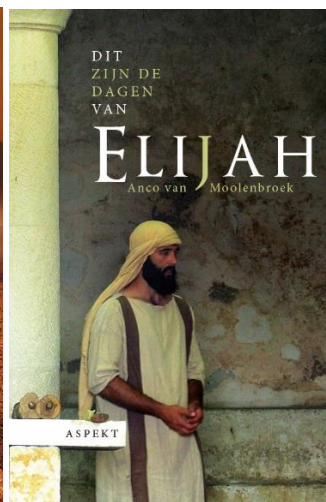
Hoe verhoudt het fysieke Israël zich tot de hemelse roeping van heel Israël?

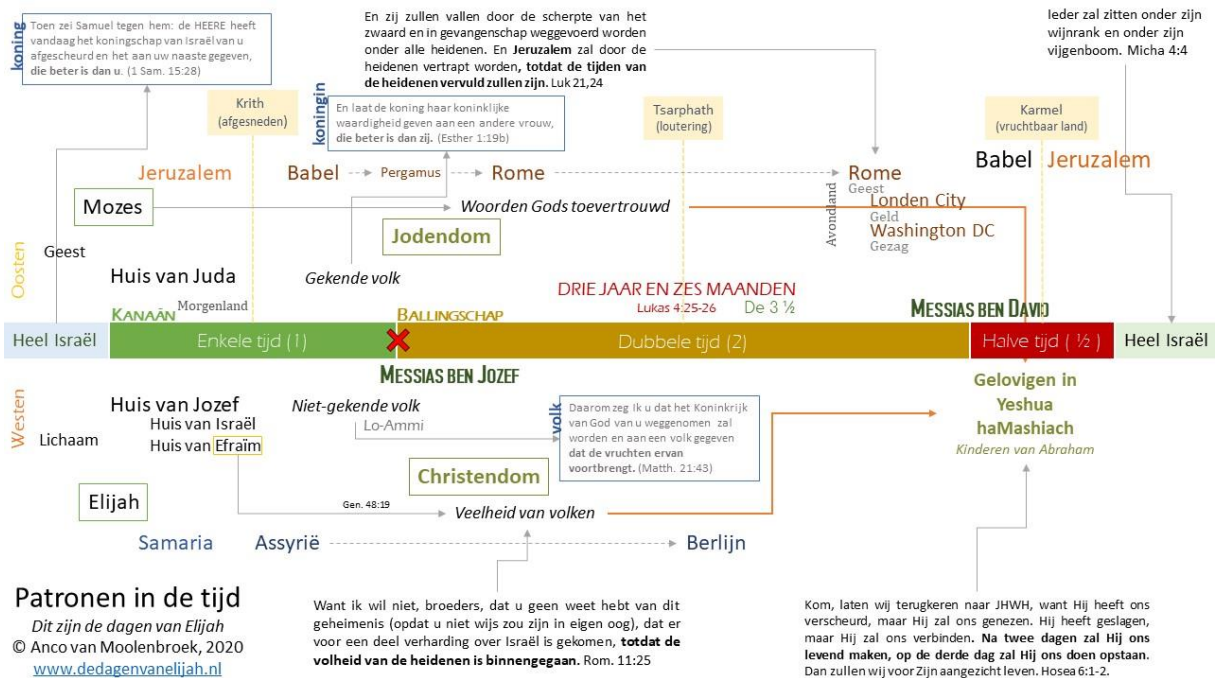
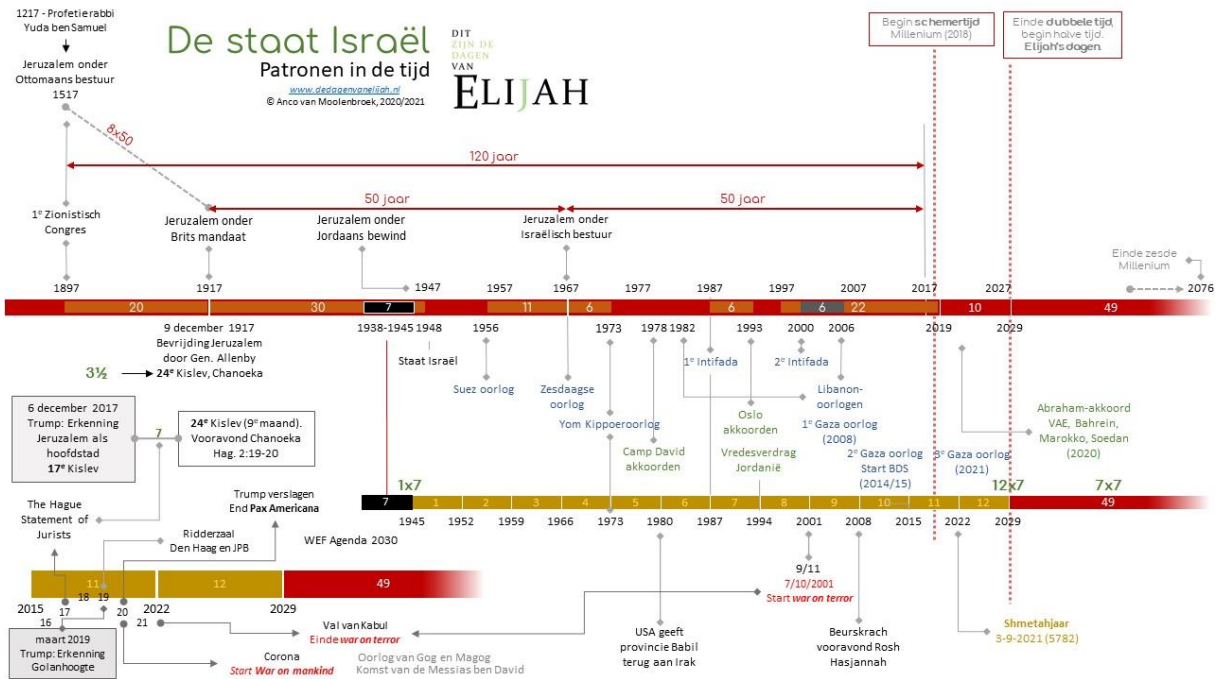
Dit onderscheid lijkt te worden gesteld als een tegenstelling. En dat is het niet. In het Hebreeuwse denken is het aardse een afbeelding van het hemelse. Heel het boek Hebrëeën is gebaseerd op deze gedachte. Zie punt 6. Het veel gemaakte onderscheid tussen de aardse en hemelse roeping berust op het onderscheid tussen Israël en de Gemeente. En dat is een van de meest verfijnde vormen van de vervangingstheologie. Zie punt 19-22. Van een opname van de gemeente zal geen sprake zijn, wel een samenvoeging van de Twee Huizen. En de ontmoeting met de Heere in de lucht is de samenvoeging van het Hoofd en het Lichaam. Het Hoofd daalt neer en het Lichaam wordt verheven.

Samengesteld op Toe Bisjwat, 5782, het joodse nieuwjaar van de bomen. Het jaar van de vernieuwing van het land en de natuur. Want aan de vruchten kent men de boom. Wachtend op het herstel van alle dingen.

² <https://www.wimjongman.nl/nieuws/2017/kwaad-jeruzalem/kwaad-in-jeruzalem.html>. Zoals ook het Vredespaleis in Den Haag en het Washington Monument in de USA.

Anco van Moolenbroek, auteur van:

Grote versies te downloaden van www.dedagenvanelijah.nl

Zie ook www.ezau.nl

Uitreksel Ezau, hij is Edom, 2016, Anco van Moolenbroek, Uitgeverij Aspekt

Verzoeking

Nu komen we echter op een kruispunt in de heilsgeschiedenis, want het is logisch om te veronderstellen dat het patroon via de Gemeente verderloopt. Toch spreken de brieven van de apostelen niet meer zo nadrukkelijk over het Koninkrijk als de Evangelieën doen. Vanaf de Romeinenbrief komt de benaming 'het Koninkrijk van God' 19x voor, terwijl alleen Mattheüs al het woord 'Koninkrijk' 52x gebruikt. Dit lijkt dus iets merkwaardigs, want tot dusver openbaarde het patroon steeds iets meer van het Koninkrijk van God zoals het op aarde gestalte krijgt. God laat het Evangelie van het Koninkrijk naar de heidenen gaan, maar over het Koninkrijk wordt niet meer gesproken zoals voorheen.

Laten we de aanvallen van Amalek/de satan goed verstaan. Steeds kreeg een *overblijfsel* de opdracht om (een onderdeel van) het Koninkrijk te herstellen. Steeds werden er meer aspecten duidelijk van het Koninkrijk, maar het eerdere werd niet afgedankt of afgedaan. Denk maar aan de rol die Esther en Mordechai speelden. Zij hoorden niet bij degenen die terugkeerden naar Jeruzalem en werden desondanks ingezet in het Koninkrijk.

Wat is nu de plaats van het volk der Joden (dat ik verder Israël zal noemen)? Heeft de Gemeente de plaats van Israël ingenomen, zoals vroege kerkvaders beweren [196] en heden ten dage nog steeds hier en daar een gangbare gedachte is [197]? Die gedachte moeten we onder meer op grond van de Romeinenbrief ver van ons af werpen. God heeft Zijn volk, dat Hij van tevoren kende, niet verstoten³. Er zal een overblijfsel zijn. Dat overblijfsel is er niet vanwege hun eigen gerechtigheid, maar vanwege de goddeloosheid van de overige volken⁴. Voor dit overblijfsel is er de belofte om in vrede in hun land te wonen.

³ Rom. 11:2.

⁴ Deut. 9:4.

Er zijn Bijbelleraren die leren dat God twee verbondsvolken heeft op aarde: Israël en de Kerk [198]. Anderen maken onderscheid tussen het volk Israël dat een aardse taak zou hebben en de Gemeente die een hemelse roeping heeft. Dat zou verklaren waarom we zo weinig lezen over het Koninkrijk in de tijd van de Gemeente. Toch lijkt me ook dat niet juist. God heeft één volk.

De wandel van de gelovigen is de wandel van de kinderen van het licht⁵. Zij wandelen door de Geest⁶, met wijsheid bij hen die buiten zijn⁷. Hun burgerschap is in de hemelen. Zij zijn het Lichaam van Christus, en hun lichaam is de tempel van de Geest. Op aarde zijn ze vreemdelingen, want al wat in de wereld is, wordt getypeerd als de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven⁸. Het Koninkrijk van God bestaat niet uit eten en drinken, maar uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest⁹. Het Koninkrijk bestaat niet in woorden, maar in kracht¹⁰. Ook hebben de gelovigen een erfdeel in het Koninkrijk van God¹¹, wat erop duidt dat het Koninkrijk nog niet gekomen is. Verdrukkingen zijn een teken van Gods rechtvaardig oordeel dat hun het Koninkrijk van God waardig geacht wordt¹². Paulus schrijft aan Timotheüs dat hij verlost zal worden van alle boze opzet tot de komst van Zijn hemels Koninkrijk¹³.

Hét kenmerk van dit hemels burgerschap is liefde, want de inwoners van dit Koninkrijk zijn uit de macht van de duisternis getrokken en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde¹⁴. Jezus bidt daar ook om: opdat zij allen één zijn. Nu, eerlijk gezegd, na tweeduizend jaar weten we dat we daar niet zoveel van terecht gebracht hebben.

Gelovigen moeten niet iedere geest geloven, maar de geesten beproeven of zij uit God zijn¹⁵. Want de geest van de antichrist, waarvan ze gehoord hebben dat hij komt, is nu al in de wereld¹⁶. Zij zijn gezet met Christus in de hemelse gewesten¹⁷. De strijd om het Koninkrijk zet zich dus voort in de hemelse gewesten. Daarom is het een geestelijke strijd, een strijd op bovennatuurlijk niveau. Dit correspondeert met het beeld wat we zagen in het nageslacht van Ezau. De *toledot* begon met (klein)zonen, vervolgens de stamhoofden, en dan de koningen¹⁸. En steeds vertegenwoordigde dat ook een hoger geestelijk niveau, waarbij de koningen het niveau van de satan aanduiden. Wij leven in de tijd van de koningen van Edom. De strijd wordt dan ook vooral op dat geestelijke niveau gevoerd¹⁹. Het is het Bijbelse principe dat het natuurlijke voor het geestelijke gaat. De komst van Jezus Christus in de wereld was het natuurlijke niveau. Daar werd Hij ook door de satan verzocht. De strijd in de hemelse gewesten is het geestelijke niveau.

⁵ Ef. 5:8.

⁶ Gal. 5:16.

⁷ Kol. 4:5.

⁸ 1 Joh. 2:16.

⁹ Rom. 14:17.

¹⁰ 1 Kor. 4:20.

¹¹ Ef. 5:5.

¹² 2 Thess. 1:5.

¹³ 2 Tim. 4:17-18.

¹⁴ Kol. 2:13; bedoeld wordt de liefde van de Vader; de geliefde Zoon. Liefde zouden we daarom het kernwoord voor de Gemeente kunnen noemen, zoals gehoorzaamheid dat was voor het volk Israël. Dit is geen tegenstelling maar een verschil in perspectief. Het geloof (de geloofsgehoorzaamheid) is door de liefde werkende.

¹⁵ 1 Joh. 4:1.

¹⁶ 1 Joh. 4:3.

¹⁷ Ef. 2:6.

¹⁸ Deze strijd begon al toen de tijden der heidenen aanbraken met de Babylonische ballingschap.

¹⁹ Daarom spreekt Daniël ook over de engelvorst van Griekenland.

Daarom zegt Paulus ook in de Efezebrief dat door de Gemeente aan de overheden en de machten *in de hemelse gewesten* de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt wordt²⁰. De taak van de Gemeente is dus om de wijsheid van God in al haar schakeringen bekend te maken. Wat is die veelvuldige wijsheid van God? Dat Hij het beste middel voor het beste doel gekozen heeft [199]. Christus, die de Wijsheid Zelf is. Daarom zegt Jezus Zijn volgelingen: U zult Mijn getuigen zijn²¹.

Wie zijn die overheden en machten in de hemelse gewesten? Dat is de satan en zijn trawanten²². Het zijn de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten²³. Anderen verklaren dat het hier de engelen betreft. Zij zijn immers begerig om in te zien²⁴. Beide is mogelijk, want de satan en zijn engelen hebben nog steeds toegang tot de hemelse gewesten. Het wonderlijke is dat deze overheden en machten door de handel en wandel van de heiligen op de aarde meer en meer uit de hemel gedrongen worden²⁵. Van de Gemeente is Jezus het Hoofd. De Gemeente is als het ware de handen en voeten van Christus en de strijd is een geestelijke strijd tegen de boze machten en de overheden in de lucht. In de hemel woedt de grote oorlog tussen de aartsengel Michaël en de satan²⁶. Daarbij wordt de satan uit de hemel op de aarde geworpen. Dan breekt een tijd aan waarin het leven op aarde echt tot een hel zal zijn²⁷.

Aan de rechterhand van de Vader wacht Christus totdat alle dingen onder Zijn voeten onderworpen zijn. Hij wacht op het tijdstip dat Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten gemaakt worden²⁸. Want Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen²⁹. Nu zien wij echter nog niet dat alle dingen aan Hem onderworpen zijn³⁰. De komst van dat Koninkrijk van God op aarde laat op zich wachten. Dat gegeven was een verborgenheid in het Oude Testament. Daarom vinden we er ook geen aanwijzingen, maar gaan de profetieën naadloos over van de eerste komst van de Messias in de tweede komst. Of eigenlijk, het is bij hen één geheel. Het is als twee bergtoppen die achter elkaar liggen. Het dal daartussen zie je pas als je op de eerste bergtop aangekomen bent. Voor die tijd is het dal verborgen.

Niettemin, God vergeet zijn eigen volk Israël niet. Heel de dag, zegt Paulus, heeft God Zijn handen uitgebreid naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Het zijn geliefden vanwege de vaders, al stellen ze zich nu als vijanden op van de gelovigen. Er is daarom nog een taak van de Gemeente. Paulus zegt dat de zaligheid tot de heidenen is gekomen om Israël tot jaloersheid te verwekken³¹. Mozes heeft dit al geprofeteerd toen hij zei dat God het volk jaloers zou maken door **wat geen volk is**³². Israël bracht God tot na-ijver (jaloersheid) door

²⁰ Ef. 3:8-10.

²¹ Hand. 1:8.

²² Kol. 2:15.

²³ Ef. 6:12.

²⁴ 1 Petr. 1:12.

²⁵ Luk. 10:17-20.

²⁶ Openb. 12:7-12.

²⁷ Over het tijdstip waarop de satan uit de hemel geworpen is, bestaat verschil van inzicht. Sommigen zeggen: bij de hemelvaart. Anderen spreken over het moment waarop Christus in heerlijkheid terugkomt. Weer anderen noemen het moment voor de schepping van de wereld.

²⁸ Hebr. 10:12-13; Psalm. 110:1; Hand. 2:34.

²⁹ Luk. 1:33.

³⁰ Hebr. 2:8.

³¹ Rom. 10:19-21; Rom. 11:11.

³² Deut. 32:21.

andere goden na te lopen. God maakt Israël jaloers door Zich te openbaren aan wat **niet-Mijn-volk** is (Zie ook bijlage VI: Het Evangelie van het Koninkrijk).

Samengevat is de taak van de Gemeente het verkondigen van de rijk geschakeerde wijsheid van God in de hemelse gewesten. Liefde is het kenmerk van de huidige verschijningsvorm van het Koninkrijk van God. De levenswandel van de Gemeente is het getuigenis in de hemelse gewesten aan de geestelijke machten en voor de ‘oudste broer’ om hem tot jaloersheid te verwekken³³. Zodat het **gekende** en het **niet-gekende** volk één zullen worden. Want God heeft één volk tot Zijn eigendom gemaakt, en geen twee.

Voor de Gemeente

Na de periode van gebrek en vervulling volgt de fase van verzoeking. Alle brieven van Romeinen tot Judas zijn geschreven aan en voor de Gemeente. Ook verzoeken komen daarin aan de orde, maar eigenlijk niet in een aaneengesloten gedeelte. Daarvoor moeten we in het boek Openbaring zijn, en wel bij de brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië. We zagen bij Esther steeds de drieslag *verleden – heden – toekomst*. Dat zien we ook in het Bijbelboek Openbaring.

Johannes aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: genade zij u en vrede, van Hem **Die is en Die was en Die komt**, en van de zeven Geesten, Die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Vorst van de koningen der aarde... (Openb. 1:4-5)

Johannes schrijft aan de zeven gemeenten in de Naam van Hem, Die is en Die was en Die komt. En let ook op de titels van Christus: Getuige (*verleden*), Eerstgeborene (*heden*), en Vorst (*toekomst*). Johannes moet ook opschrijven *wat u hebt gezien, en wat is, en wat hierna geschieden zal*³⁴.

De uitleg van de brieven aan de zeven gemeenten in klein Azië is veelal afhankelijk van het perspectief waarmee het boek Openbaring gelezen wordt [200]³⁵. Deze studie over Ezau heeft voornamelijk een heilshistorisch karakter waarbij de nadruk valt op de vestiging van het Koninkrijk van God door de wereldgeschiedenis heen.

Onderstaande tabel geeft een overzicht van verzoeken zoals die uit de brieven naar voren komen. De aangeduide periode is bij benadering.

³³ Merk op dat de gelijkenis van de verloren zoon (Luk. 15) hierop naadloos aansluit. De oudste broer wérd ook jaloers.

³⁴ Openb. 1:4-5, 19.

³⁵ De brieven worden door veel verklaarders gezien als zeven fasen in de Gemeente [321, 322], een kerkhistorische benadering. Andere uitleggers verklaren de brieven vooral geestelijk en van toepassing op de praktijk van het geestelijk leven [323, 320], de exemplarische benadering. Een derde benadering is de heilshistorische die stelt dat (Oudtestamentische) verhalen in de Bijbel hun schaduwen vooruit werpen als openbaringen van de komende Messias. Het een sluit het ander echter niet uit. De overeenkomst tussen de brieven en de kerkgeschiedenis is onmiskenbaar en geestelijke lessen voor vandaag zijn uit elke brief te leren.

Tabel 1. Overzicht van de zeven Gemeenten van Klein-Azië en hun verzoeken.

Periode (n.Chr.)	Gemeente	Kernwoord	Verzoeking
33-100	Efeze	Begeerlijk	Verval: de eerste liefde verlaten
100-350	Smyrna	Liefelijke geur	Vervolging: verdrukking van tien dagen
350-538	Pergamus	Verhoogd	Vermenging: de troon van de satan
538-15 ^e eeuw	Thyatira	Arbeid	Verontreiniging: de profetes Izebel is ongemoeid gelaten
15-18 ^e eeuw	Sardis	Vernieuwing	Verzuim: niet waakzaam
1750-1844	Filadelfia	Bemoediging	Verwachting: Zie, Ik kom spoedig
1844-heden	Laodicea	Oordeel	Verkilling: niet koud, niet heet, maar lauw

De lijn van de Gemeente lijkt abrupt op te houden met de brief aan de gemeente van Laodicea in Openbaring 3. Vele scenario's voor de eindtijd zijn er in de loop der eeuwen gepubliceerd en naarmate de wederkomst van de Messias nadert, neemt de gedetailleerdheid toe. Chronologieën worden beredeneerd en met Schriftgegevens onderbouwd. Dat de eindtijdgebeurtenissen vooral betrekking hebben op het natuurlijke volk Israël en het grondgebied in het Midden-Oosten wordt algemeen onderkend. Ook het onderscheid tussen Israël en de Gemeente van het NT wordt veelal gemaakt. Dit onderscheid brengt tegelijkertijd de vraag met zich mee wat er met de Gemeente in de eindtijd gebeurt. Vele Schriftuitleggers zeggen dan dat de Gemeente opgenomen wordt bij een onzichtbare wederkomst van Christus [201]. Dit wordt de leer van de opname van de Gemeente genoemd. Wanneer de opname plaats heeft – voor, tijdens, of na de Grote Verdrukking – hangt af van de uitlegger. De algemene lijn van gebeurtenissen voor de eindtijd is dan: (1) tekenen van de eindtijd, (2) de opname van de Gemeente, (3) de Grote Verdrukking, (4) de Wederkomst van Christus, en (5) de komst van het Duizendjarig Vrederijk [202, 203]. De leer van de opname van de Gemeente zou dus verklaren waarom we niets meer over de Gemeente lezen na Openbaring 3. Niettemin, de leer van de opname van de Gemeente roept ook vele vragen op³⁶. In deze studie volgen we het patroon van het Koninkrijk. We zien dan dat JHWH zijn discipelen de wereld in stuurt om discipelen te maken uit het niet-gekende volk. Na de priesterregering van het Joodse volk met de nadruk op het onderhouden van de wet, breekt de apostolische regering aan, waarin het onderhouden van de wet gepaard gaat met de geestelijke strijd in de hemelse gewesten³⁷. Maar Jezus heeft ons leren bidden: Laat Uw Koninkrijk komen. Laat Uw wil worden gedaan in de hemel en op de aarde. De aardse verschijningsvorm heeft steeds ook betrekking op het volk Israël (de twaalf stammen) en het land Kanaän. Hoewel de bedeling van de Gemeente door Paulus een verborgenheid genoemd wordt, zien we zo wel een doorgaande lijn in de vestiging van het Koninkrijk van God. Eén ding is ook duidelijk: de gedeeltelijke verharding die over Israël is, duurt totdat de volheid van de heidenen is binnengegaan³⁸. En de tijden van de heidenen eindigen als Jeruzalem niet meer door de heidenen vertrapt zal zijn³⁹.

³⁶ Deze vragen zullen in deze studie niet aan de orde komen. Hoewel de leer van de opname uit de Schrift onderbouwd lijkt te worden, heb ik bezwaren. De argumentatie berust veelal op een versnipperd gebruik van Bijbelteksten en profetieën. Bovendien zijn vraagtekens te zetten bij de oorsprong van deze leer. Zie daarvoor Verwoerd [365].

³⁷ Efeze 6:10-20.

³⁸ Rom. 11:25.

³⁹ Luk. 21:24.

Edomitische ballingschap voor Israël

Is er ook een periode van verzoeking van het Joodse volk? Daarover zwijgt de Bijbel. Tweeduizend jaar lang, twee dagen⁴⁰, is het donker op de wereld [204]. De Gemeente is daar het licht⁴¹. Het is een tijd van strijd, want het is de periode van christenvervolging en antisemitisme. Het is een wereldwijde strijd en vooral een geestelijke strijd die met een geestelijke wapenrusting in de hemelse gewesten gevoerd wordt. Totdat de Dag aanbreekt en Zon der Gerechtigheid opgaat. In die twee dagen is het Joodse volk opnieuw in ballingschap, die in de Joodse traditie bekend staat als de Edomitische ballingschap. Het is als de twee dagen, drie nachten, die Jezus in het graf lag. De derde dag is de dag van de opstanding.

Waarom werd het Joodse volk opnieuw verstrooid en in ballingschap gevoerd? Lance Lambert (1931-2016), een Joodse bijbelleraar, schrijft daarover: “... *De dag dat Jezus werd gekruisigd was de donkerste en droevigste dag in de Joodse geschiedenis. Niet alleen vanwege Zijn dood, want die was tevoren bepaald door God. Zelfs al zou het Joodse volk niets te maken hebben gehad met de dood van de Messias, toch zou Hij zijn gekruisigd en gestorven. Het zou dan echter alleen de verantwoordelijkheid van de niet-Joden zijn geweest. Zelfs als het hele Joodse volk in Hem had geloofd, Zijn aanspraken had erkend en Hem had aanvaard als Koning en Messias, zou Hij toch zijn gekruisigd, maar dan zou er geen Joodse bemoeienis in zijn geweest. Het was de droevigste en donkerste dag in de Joodse geschiedenis, omdat het volk waaraan de genade van God, de beloften van God, het verbond van God en de kennis van Gods heil was geschonken, de Messias verwierp en de Heere der heerlijkheid, de Levensvorst, kruisigde.*

Voor de tweede ballingschap van het Joodse volk kan geen andere verklaring worden gegeven dan deze.

In 587 voor Christus werden ze voor zeventig jaar verbannen naar Babylon, wegens hun onophoudelijke afgodendienst en hun weigering om naar het Woord des Heeren te luisteren en eraan te gehoorzamen. Welke zonde zou een ballingschap van 1900 jaar hebben kunnen rechtvaardigen, met een lijden en smart, die zelfs in de lange geschiedenis van het Joodse volk niet geëvenaard worden? Sommigen vertellen ons dat het te wijten was aan overtreding van de wet, namelijk ongehoorzaamheid aan God. Volgens anderen was het te wijten aan slechtheid en kwaad in de hogere kringen, in het bijzonder aan de samenzwering, corruptie en rivaliteit, die wijd verbreid waren in de hogepriesterlijke familie. Er is echter met zekerheid maar één adequate verklaring voor de tweede ballingschap van het Joodse volk, namelijk hun ongehoorzaamheid in de verwerping van de Messias. De overtreding van de wet, de fundamentele ongehoorzaamheid, was hun veronachtzaming van de profetieën, die in Hem waren vervuld. “ [205, p. 31]⁴²

Helaas was de vijandschap van de Joden merkbaar in de dagen van de apostelen, en tot op de dag van vandaag. Johannes spreekt over hen die zich Joden noemden, maar het niet waren.

⁴⁰ Ook hier geldt dat een dag is als duizend jaar. 2 Petr. 3:8 en Hos. 6:2.

⁴¹ De Gemeente, bestaande uit Joden en heidenen, is een verborgenheid onder het Oude Verbond (Efeze 3:1-13). De koppeling tussen nacht, duisternis en tweeduizend jaar valt ook op te merken in Pred. 6:1-6.

⁴² Met dit citaat beoog ik geenszins om de schuldvrage te stellen voor Jezus' kruisdood, zoals de Kerk eeuwenlang de Joden hiervoor verantwoordelijk hield. Lambert trekt de vergelijking met de oorzaak voor de Babylonische ballingschap: de veronachtzaming van de geboden en de veronachtzaming van de profetieën. Tegelijk bracht het lijden en de ballingschap van het volk Israël de zegen voor de volken. Hierin is het volk ook een Knecht van JHWH [7].

Zij waren een synagoge van de satan, in plaats van een tempel van de Geest⁴³. Joods religieus geweld, in het bijzonder tegen christenen, is lange tijd verzwegen. Daarover spreken wordt al te gauw antisemitisme genoemd. Horowitz [206] onderzocht hoe in de loop van eeuwen de Bijbelse opdracht om Amalek te vernietigen door de Joden is geïnterpreteerd. Hij ontdekte dat het Poerimfeest nogal eens een bron voor Joods geweld tegen (vermeende) vijanden van de Joden was. Het blijkt dat ook vandaag de dag personen en groepen gekarakteriseerd worden als (nakomelingen) van Amalek. En dan gaat het echt niet alleen om Hitler en zijn trawanten, maar bijvoorbeeld ook de moordenaar van Yitzhak Rabin baseerde zijn daad op een wet in het Judaïsme [207]; de plicht om iemand te elimineren die Joodse levens in gevaar brengt. Ook de Palestijnen worden heden ten dage betiteld als Amalekieten [208].

De verwoesting van de tweede Tempel in het jaar 70 n.Chr. door de Romeinen leidde ook tot een nieuwe typologie van de strijd tussen Jakob en Ezau, te weten de strijd tussen Judea en Rome. Vanaf die tijd werd Edom synoniem voor Rome. Hoewel de Tempel werd verwoest, was er geen sprake van dat de Joden ook uit het land verdreven werden. Tot in de derde eeuw leefde de Joodse gemeenschap in het land van Israël en beschouwden ze Rome als “een broeder”. Totdat Rome gekerstend werd en de Patriarch van de kerk claimde een afstammeling van David te zijn. Vanzelfsprekend riep dat verzet op bij de Joden. De Joodse identificatie van Edom met Rome heeft daarom zowel een politieke als een religieuze lading. De Joden zijn vervolgens ook zelf onderwerp van onderdrukking en vervolging in de wereld, niet het minst door de Rooms Katholieke Kerk. Dat krijg je als de kerk verwordt tot een instituut met wereldlijke macht en invloed. De namen Jakob en Ezau kregen voor de christenen juist een tegenovergestelde identificatie. Christenen werden de ware kinderen van Israël (Jakob) en de hardnekkige Joden vertoonden het beeld van Edom (Ezau). Identificatie met Edom in de christelijke geschriften heeft betrekking op de vraag naar de verkiezing (van het volk). De Joden identificeren Edom echter vanuit de Messiasverwachting [209]. De strijd tussen de oudste en de jongste broer lijkt als de strijd tussen Jacob en Ezau, waarbij de een de ander beziet als Ezau/Edom. Maar we kunnen het wellicht beter zien als de vermenging van Ezau met Jakob; een poging van Ezau om op deze wijze zijn broer Jakob te overheersen. Yuval schrijft: *“The book revolves around three pairs: Jacob and Esau, Passover and Easter, Jewish martyrdom and blood libel. The first pair is typological, that is, it uses an existing narrative system based on the Scriptures and charges it with the later conflict between Israel and Edom, Judaea and Rome, Judaism and Christianity, a conflict between the chosen and rejected, persecuted and persecutor.”* [209, p. 1].

Geen wonder dat het na tweeduizend jaar een onontwarbare kluwen is geworden. Wie is wie? Of moeten we vragen: wie wordt beheerst door welke geest? Wat het volk van God ontbeert is vrede op aarde. Wat ontbreekt aan het Koninkrijk is de rechtvaardige heerschappij op de aarde. Zodat Jakob in vrede en gerustheid kan leven. Maar nu is de kudde verdeeld en verstrooid⁴⁴.

Hoe wordt het één kudde en één Herder? Hoe komen Juda en Jozef weer bij elkaar? Jozef (de tien stammen) is verstrooid onder alle heidenvolken en Juda leeft in de Edomitische ballingschap. God heeft het Huis van Efraïm de scheidbrief gegeven (Niet-Mijn-volk) en in

⁴³ Openb. 2:9; 3:9.

⁴⁴ Aan het einde van zijn omvangrijke studie over de verhouding Israël en de Kerk schrijft Van de Beek: *“Israël leert de heidenchristenen de lange weg van het wachten door aan de vruchteloosheid onderworpen eindeloos de wet te blijven doen. De heidenchristenen leiden inmiddels een leven dat bepaald niet uitnodigt zich bij hen te voegen. Want zij kennen de Here niet.”* [261, p. 399]

het Huis van Juda heerst de dood. Het ene moet weer aangenomen worden en het andere tot leven gewekt worden. We zagen dat het Huis van Efraïm weer aangenomen wordt door de verkondiging van het Evangelie van het Koninkrijk onder de heidenvolken. Hoe wordt het Huis van Juda weer tot leven verwekt? Daar is eveneens een bovennatuurlijk ingrijpen voor nodig. Want God is een na-ijverig God⁴⁵; Hij laat Zijn Naam niet ontheiligen. Zoals Mozes JHWH eens voorhield na de zonde van het gouden kalf: Waarom zouden de Egyptenaren zeggen: met kwade bedoelingen heeft Hij hen uitgeleid, om hen in de bergen te doden en hen van de aardbodem te vernietigen?⁴⁶ En Jozua gebruikt hetzelfde argument na de nederlaag bij Ai⁴⁷: Als de Kanaänieten en alle inwoners van het land dit zullen horen, zullen zij ons omsingelen en onze naam van de aarde uitroeien. *Wat zult U dan voor Uw grote Naam doen?*

De profetieën vertellen ons dat er in de eindtijd een strijd tussen de volken zal zijn. Het zal in de eerste plaats een strijd zijn tussen de volken en het volk van God. De vestiging van het koningschap van Koning David op aarde is voorzegd. Daarvoor is nodig dat de vervallen hut van David weer opgericht, hersteld wordt. Hoe wordt de vervallen hut van David, dat wil zeggen het koningschap van David over de twaalf stammen van Israël, weer hersteld? Dit herstel krijgt in vier fasen vorm:

1. het land Israël wordt hersteld
2. het volk Israël wordt hersteld
3. Juda en Jozef worden tot een geheel hersteld
4. het Koninkrijk wordt hersteld

Dit algehele herstel is opnieuw een cruciale fase in de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Het is daarom te verwachten dat Amalek – de satan - in deze fase ook een aanval zal doen. Het is ook een logische volgorde. Zoals we eerder in deze studie gezien hebben, bestaat het patroon niet uit losse Bijbelteksten, maar uit aaneengesloten gedeelten. Er zal dus een Bijbelgedeelte moeten zijn dat bovenstaande fasen beschrijft. We vinden deze volgorde inderdaad ook terug in het boek Ezechiël, hoofdstuk 33-39⁴⁸.

Vele profeten hebben de tijd en het rijk van vrede voorzegd. Het duidelijkst zijn hierin de profeten Jesaja en Ezechiël en het is opvallend dat juist deze twee profeten veel meer spreken over de Geest van God dan alle andere profeten doen. Zowel Jesaja als Ezechiël noemen de Geest negentien keer, terwijl de andere profeten dat een enkele keer, of zelfs helemaal niet doen⁴⁹. Ezechiël is ook de profeet die over heel Israël (twaalf stammen) spreekt, ondanks dat hij profeteert in de tijd van de ballingschap van Juda⁵⁰. Het boek Ezechiël is voor de Joden één van de belangrijkste boeken van de Tenach; de komst van de derde tempel wordt daarin voorzegd. Na de oordelen over de omringende volken schetst Ezechiël twee typen leiders: de trouwe wachters en ontrouwe herders. Immers, het koninklijke leiderschap is niet meer. Israël heeft te luisteren naar profeten en priesters.

⁴⁵ Jes. 9:6; Jes. 59:17.

⁴⁶ Ex. 32:11.

⁴⁷ Joz. 7:9.

⁴⁸ Dat wil niet zeggen dat deze hoofdstukken uit Ezechiël los staan van de andere hoofdstukken in deze profetie. Integendeel, Ezechiël profeteert van de verwoesting van land, stad en tempel tot aan het herstel van land en volk en van de laatste tempel. H33-39 passen m.i. dan vooral in het tijdsgewricht van het patroon van de Gemeente.

⁴⁹ Deze twee profeten spreken ook het meeste over de na-ijver van God. Ezechiël gebruikt het woord *na-ijver* (H7068) 10 keer van de 43 keer dat het woord in het OT voorkomt. In Jesaja komt het 7x voor (al wordt niet altijd de na-ijver van God bedoeld).

⁵⁰ Zie bijvoorbeeld Ezech. 23, waar Ezechiël spreekt over de twee vrouwen: Ohola (*haar eigen tent*) en Oholiba (*vrouw van de tent, de tent is in haar*). Merk op dat de Horitische vrouw van Ezau Oholibama heette (*tent van de hoge plaats*).